

Vârșnicul James J. Hamula
din Cei Șaptezeci

Împărtășania și ispășirea

*Rânduiala împărtășaniei trebuie să devină mai sfântă
și mai sacră pentru fiecare dintre noi.*

În seara premergătoare evenimentelor din Ghetsimani și de pe Căpățâna, Isus i-a adunat pentru ultima oară pe apostolii Săi pentru a preaslăvi. Locul era odaia de sus din casa unui ucenic, în Ierusalim, iar perioada era Paștele.¹

În fața lor se afla mîncarea tradițională specifică Paștelui, care consta din mielul sacrificat, vin și azime, simboluri ale salvării din vechime a Israelului de la robie și moarte² și ale unei mîntuiri ce urma să fie împlinită³. Spre sfârșitul praznicului, Isus a luat pâine, a binecuvîntat-o, a frînt-o⁴ și le-a dat-o apostolilor Săi spunînd: „Luați, mâncați”⁵. „Acesta este trupul Meu care se dă pentru voi; faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.”⁶ Într-un mod similar, El a luat paharul cu vin, i-a binecuvîntat conținutul și l-a dat celor din jurul Său spunînd: „Acest pahar este legămîntul cel nou, făcut în sângele Meu”⁷ „care se varsă... spre iertarea păcatelor”⁸. „Să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.”⁹

În acest mod simplu, dar profund, Isus a instituit o nouă rânduială pentru poporul de legămînt al lui Dumnezeu. Nu mai trebuia vărsat sânge de animal sau consumată carne

de animal în așteptarea unei jertfe mîntuitoare a unui Hristos care avea să vină.¹⁰ În schimb, simboluri ale trupului frînt și ale sîngelui vărsat ale lui Hristos care venise deja, aveau să fie luate și mîncate în amintirea sacrificiului Său mîntuitor.¹¹ Participarea la această rânduială nouă avea să indice tuturor o acceptare solemnă a lui Isus ca fiind Hristosul promis și dorința totală de a-L urma și de a ține poruncile Sale. Pe cei care indică acest lucru și-și trăiesc astfel viața,

moartea spirituală îi va sări și le va fi asigurată viața eternă.

În orele și zilele care au urmat, Isus a intrat în Ghetsimani, a fost dus pe Căpățâna și a ieșit triumfător din mormîntul lui Iosif din Arimateea. După ce El a plecat dintre ei, ucenicii credincioși ai lui Isus, din Ierusalim și din preajma acestuia, s-au întîlnit în prima zi a săptămânii pentru a „[frînge] pâinea”¹² și au făcut aceasta cu „[stăruință]”¹³. Cu siguranță, nu au făcut astfel doar pentru a-și aminti de Domnul lor care plecase, ci și pentru a-și exprima recunoștința și credința în minunata Sa mîntuire înfăptuită pentru ei.

Un lucru important este că, atunci când Isus i-a vizitat pe ucenicii Săi de pe meleagurile americane, El a instituit și printre ei împărtășania.¹⁴ Făcînd aceasta, El a spus: „Lucrul acesta trebuie să-l faceți voi întotdeauna”¹⁵ și „aceasta va fi o mărturie către Tatăl, că voi vă aduceți întotdeauna aminte de Mine”¹⁶. Încă o dată, la începutul restaurării, Domnul a instituit rânduiala împărtășaniei, dîndu-ne instrucțiuni similare celor date primilor Săi ucenici.¹⁷

Rânduiala împărtășaniei a fost numită „una dintre cele mai sfinte și sacre rânduiele din cadrul Bisericii”¹⁸. Trebuie să devină mai sfântă și mai sacră pentru fiecare dintre noi. Isus Hristos Însuși a instituit această rânduială pentru a ne reaminti ce a făcut pentru a ne mîntui și pentru a ne învăța cum putem folosi cu succes mîntuirea Sa și, astfel, să trăim din nou alături de Dumnezeu.

Prin pâinea ruptă și frîntă, noi indicăm că ne amintim de trupul fizic al lui Isus Hristos – un trup care a fost supus multor dureri, suferințe și ispite de toate felurile¹⁹, un trup care a purtat povara unui chin atît de mare încît L-a făcut să sîngereze prin fiecare

por²⁰, un trup a cărui carne a fost sfâșiată și a cărui inimă a fost frântă prin răstignire²¹. Indicăm credința noastră că același trup care a fost așezat să se odihnească în moarte, a fost ridicat în viață din mormânt pentru a nu mai cunoaște niciodată boala, descompunerea sau moartea.²² Și, luând din pâine, noi recunoaștem că, asemenea trupului muritor al lui Hristos, trupurile noastre vor fi eliberate din legăturile morții, se vor ridica triumfător din mormânt și vor fi restituite spiritelor noastre eterne.²³

Printr-un pahar mic de apă, noi indicăm că ne amintim de sângele vărsat de Isus și suferința spirituală pe care El a îndurat-o pentru întreaga omenire. Ne amintim de agonia care a făcut ca picături mari de sânge să cadă în Ghetsimani.²⁴ Ne amintim că a îndurat să fie lovit și biciuit de cei care L-au închis.²⁵ Ne amintim de sângele vărsat din mâinile, picioarele și din coasta Sa cât a fost pe Căpățâna.²⁶ Și ne amintim de remarca Lui cu privire la suferințele Sale: „Tu nu știi cât de dureroase sunt, nu știi cât de cumplite sunt, da, nu știi cât sunt de greu de suportat”²⁷. Luând din apă, noi recunoaștem că sângele Său și suferința Sa au ispășit pentru păcatele noastre și că El ne va ierta păcatele atunci când urmăm și acceptăm principiile și rânduielile Evangheliei Sale.

Astfel, prin pâine și apă, ni se reamintește de mântuirea de la moarte și păcat înfăptuită de Hristos pentru noi. Ordinea ce constă în a lua mai întâi din pâine și, apoi, din apă, este importantă. Luând din pâine, ni se reamintește de inevitabila noastră înviere personală, care înseamnă mai mult decât restaurarea trupului și a spiritului. Prin puterea învierii, toți vom fi aduși înaintea lui Dumnezeu.²⁸ Această certitudine ne pune în fața celei mai importante întrebări din viața

noastră. Cea mai importantă întrebare pe care o avem cu toții nu este dacă vom trăi, ci în prezența cui vom trăi după ce vom fi murit. Chiar dacă toți ne vom întoarce în prezența lui Dumnezeu, nu toți vom rămâne cu El.

În timpul vieții muritoare, toți ne murdărim de păcate și greșeli.²⁹ Vom fi avut gânduri, vom fi spus cuvinte și vom fi făcut fapte necorespunzătoare.³⁰ Pe scurt, nu vom fi curați. Iar consecința necurăției în prezența lui Dumnezeu a fost clarificată de Isus: „Niciun lucru care nu este curat nu poate locui în prezența Sa”³¹. Această certitudine i-a fost clarificată lui Alma cel Tânăr care, atunci când i-a apărut acel înger sfânt, s-a simțit atât de torturat, îndurerat și chinuit de necurăția sa încât a dorit „să [dispară], atât în suflet, cât și în trup, ca să nu [fie] adus ca să [stea] în prezența [lui Dumnezeu]”³².

Luând din apa din cadrul împărțășaniei, suntem învățați cum putem fi curățați de păcate și greșeli și, astfel, să stăm în prezența lui Dumnezeu. Prin vărsarea sângelui Său nevinovat, Isus Hristos a satisfăcut cerințele dreptății pentru fiecare păcat și greșală. Astfel, El Se oferă să ne curețe de păcate

dacă avem suficientă credință în El încât să ne pocăim, să acceptăm toate rânduielile și legămintele necesare salvării, începând cu botezul și primirea Duhului Sfânt. Când primim Duhul Sfânt, suntem curățați și purificați. Isus a declarat această doctrină foarte clar:

„Niciun lucru necurat nu poate intra în împărăția [lui Dumnezeu]... nimic nu va intra în odihna Lui, în afară de aceia care și-au spălat veșmintele în sângele Meu...”

Acum, aceasta este porunca: Pocăiți-vă, voi cei de la marginile pământului, și veniți la Mine și fiți botezați în numele Meu pentru ca să puteți fi sfințiți prin primirea Duhului Sfânt, pentru ca să puteți să stați fără de pată în fața Mea în ziua din urmă”³³.

Aceasta este doctrina lui Hristos.³⁴ Când acceptăm această doctrină și trăim conform ei, suntem practic spălați în sângele lui Hristos și curățați.³⁵

Prin rugăciunile de împărțășanie, noi exprimăm faptul că acceptăm această doctrină a lui Hristos și că ne angajăm să trăim conform ei. În rugăciunea noastră către Dumnezeu, Tatăl nostru Etern, noi declarăm că ne vom „[aminti] totdeauna” de Fiul Său prețios. Mai

întâi, noi mărturisim „[dorința noastră adevărată]” de a ne aminti. Apoi, mărturisim că ne amintim cu adevărat. Astfel, noi ne luăm angajamente solemne de a ne exercita credința în Isus Hristos și în mântuirea noastră de la moarte și păcat înfăptuită de El.

În continuare, declarăm că vom „[ține] poruncile pe care El le-a dat”. Acesta este un angajament solemn de a ne pocăi. Dacă gândurile, cuvintele și faptele noastre nu au fost așa cum se cuvine în trecut, ne luăm din nou angajamentul ca, în viitor, viața noastră să fie cât mai asemănătoare cu a Lui.

Apoi, declarăm că „[dorim] cu adevărat să [luăm] asupra [noastră] numele Fiului”³⁶. Acesta este un angajament solemn de a ne supune autorității Sale și de a face lucrarea Sa, care include primirea pentru noi înșine a fiecărei rânduieli și a fiecărui legământ necesare salvării.³⁷

Când ne luăm angajamentul de a trăi conform acestor principii, ni se promite, în rugăciunea de împărtășanie, că vom „avea... Spiritul Său cu [noi]”³⁸. Reprimirea Spiritului este una dintre cele mai mari binecuvântări, pentru că Spiritul este Cel care ne curăță și ne purifică de păcate și greșeli.³⁹

Dragi frați și surori, cel mai important eveniment al timpului și eternității este ispășirea lui Isus Hristos. El, Cel care a înfăptuit ispășirea, ne-a oferit rânduiala împărtășaniei pentru a ne ajuta nu doar să ne amintim, ci și să cerem toate binecuvântările acestui gest suprem de îndurare. Participarea

în mod regulat și sincer la această rânduială sacră ne ajută ca, după botez, să continuăm să acceptăm și să trăim conform doctrinei lui Hristos și, astfel, să urmăm și să terminăm procesul sfințirii. Într-adevăr, rânduiala împărtășaniei ne ajută să îndurăm cu credință până la sfârșit și să primim plenitudinea Tatălui în același mod în care a primit-o Isus, har după har.⁴⁰

Depun mărturie despre puterea lui Isus Hristos de a ne mântui pe toți de la moarte și păcat și despre puterea rânduielilor preoției Sale, inclusiv împărtășania, de a ne pregăti „să [vedem] fața lui Dumnezeu, chiar Tatăl, și să [trăim]”⁴¹. Mă rog ca noi să luăm din împărtășanie săptămâna viitoare, și, apoi, în fiecare săptămână care urmează, cu o dorință mai mare și cu o motivație mai sinceră, în numele Domnului Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Matei 26:17–20; Marcu 14:12–17; Luca 22:7–18.
2. Vezi Exodul 12; Numeri 28:16–25; Bible Dictionary, „Feasts”.
3. Vezi Exodul 13:12–13; Mosia 2:3–4; Moise 5:5–8.
4. Vezi Matei 26:26; Marcu 14:22; Luca 22:19; 1 Corinteni 11:24. Prin contrast, când Isus instituie împărtășania în rândul neîbteșților, după învierea Sa, El frânge pâinea, apoi, o binecuvântează (vezi 3 Nefi 18:3).
5. Matei 26:26; Marcu 14:22; 1 Corinteni 11:24.
6. Luca 22:19; vezi, de asemenea, 1 Corinteni 11:24.
7. Luca 22:20; vezi, de asemenea, Matei 26:28; Marcu 14:24; 1 Corinteni 11:25.
8. Matei 26:28.
9. Luca 22:19; vezi, de asemenea, 3 Nefi 18:11.
10. Vezi 2 Nefi 11:4; 25:24–25; Iacov 4:5; Alma 34:14; 3 Nefi 9:17, 19–20; Moise 5:5–8.
11. Vezi Ioan 6:51–57; 1 Corinteni 11:24–26; Doctrină și legăminte 20:40.
12. Faptele apostolilor 20:7.
13. Faptele apostolilor 2:42.
14. Vezi 3 Nefi 9:19–20; 18:1–11; 20:3–9; 26:13.
15. 3 Nefi 18:6.
16. 3 Nefi 18:7.
17. Vezi Doctrină și legăminte 20:75; 27:2; 59:9–12.
18. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Fielding Smith* (2013), p. 102. „După părerea mea, adunarea de împărtășanie este cea mai sacră, cea mai sfântă dintre toate adunările Bisericii” (*Învățăături: Joseph Fielding Smith*, p. 101).
19. Vezi Alma 7:11.
20. Vezi Luca 22:44; Mosia 3:7; Doctrină și legăminte 19:18.
21. Vezi Psalmii 22:16; Ioan 19:33–34; 20:25–27; 3 Nefi 11:14; Doctrină și legăminte 6:37; James E. Talmage, *Jesus the Christ*, ediția a 3-a (1916), p. 669.
22. Vezi Matei 28:6; Luca 24:6, 39; Ioan 20:20; Doctrină și legăminte 76:22–24.
23. Vezi Ioan 6:51–59; Alma 11:42–44; 40:23; 3 Nefi 27:13–15.
24. Vezi Luca 22:44; Mosia 3:7; Doctrină și legăminte 19:18.
25. Vezi Isaia 53:5; Matei 26:67; 27:26, 29–30; Marcu 14:65; 15:15, 19; Luca 22:63–65; Ioan 19:1; Mosia 15:5.
26. Vezi Matei 27:35; Marcu 15:15; Luca 23:33; Ioan 19:16, 33–34.
27. Doctrină și legăminte 19:15.
28. Vezi Alma 11:42–45; 3 Nefi 27:13–15.
29. Vezi Moise 6:55.
30. Vezi Matei 5:27–28; 12:36; Iacov 3:1–13; Mosia 4:29–30; Alma 12:14.
31. Moise 6:57; vezi, de asemenea, 1 Corinteni 6:9; Efeseni 5:5; 1 Nefi 10:21; 15:33–34; Alma 7:21; 11:37; 40:26; 3 Nefi 27:19; Doctrină și legăminte 1:31–32.
32. Alma 36:15; vezi, de asemenea, versetul 14; Apocalipsa 6:15–17; Alma 12:14.
33. 3 Nefi 27:19–20.
34. Vezi 2 Nefi 31:2–21; 3 Nefi 11:31–41; 27:13–22; Doctrină și legăminte 76:40–42, 50–54, 69–70.
35. Vezi 3 Nefi 27:19; vezi, de asemenea, Apocalipsa 1:5–6; 7:14–15; Alma 5:21; 13:11–12; Eter 13:10–11; Moise 6:59–60.
36. Doctrină și legăminte 20:77; Moroni 4:3.
37. Vezi Dallin H. Oaks, *His Holy Name* (1998); Dallin H. Oaks, „Taking upon Us the Name of Jesus Christ”, *Ensign*, mai 1985, p. 80–83.
38. Doctrină și legăminte 20:77, 79; Moroni 4:3; 5:2.
39. Vezi Romani 15:16; 1 Corinteni 6:11; 2 Nefi 31:17; Alma 5:54; 13:12; 3 Nefi 27:20; Moroni 6:4.
40. Vezi Doctrină și legăminte 93:6–20.
41. Doctrină și legăminte 84:22.